

Hallo mijn naam is Sandra,

Een aantal maanden geleden had ik me na lang overwegen ingeschreven bij SBHN, Omdat mijn liefde voor de Basset altijd al heel groot was. Omdat ik al een hond had een mechelse herder, genaamd Jerlie, waar ook een heel verhaal aan vast zit, wilde ik geen puppy. Omdat mijn hond vrij zenuwachtig en angstig is was ik bang dat een pup dat ook zal worden van Jerlie. Dat had ik ook tijdens de intake vertelt, en wat ik zo lief vond, is dat ik gelijk advies en tips over Jerlie kreeg.

Raar maar waar heb gedaan en ja het werkte, niet voor alles maar wel voor het belangrijkste. Ondanks dat wilde ik gewoon een basset niet te jong, en stabiel zodat Jerlie daar van kan leren.

Toen kreeg ik bericht, ik mocht in contact komen met een eigenaresse van een prachtige basset dame, maar helaas er was geen klik tussen de eigenaresse en mij, dus dat ging niet door als een klein kind was ik teleur gesteld, maar nu geloof ik dat het zo moest zijn.

Kort erna kon ik Josefien ophalen en grappige is nog geen 15 minuten met de auto van mij vandaan, ik mocht de eigenares bellen dat was 20 januari, best wel zenuwachtig en ik bellen ze zei gelijk kom maar halen, maar het was zo triest die mevrouw was op leeftijd en ernstig ziek, daardoor kon ze niet meer voor Josefien zorgen. Josefien is ook al op leeftijd al elf en had ook aardig wat zorg nodig.

Ik daar heen met hart in mijn keel, en twee hoog in de flat leek wel tien hoog, zo spannend vond ik het. Ook omdat ik de liefde van die mevrouw voor Josefien voelde tijdens ons telefoongesprek, en wist, ze had gewoon geen keus en moest Josefien weg doen.

Eenmaal daar ik wist niet wat ik zag, maar uit respect voor die mevrouw laat ik dat voor wat het is. We hebben koffie gedronken, gekletst telefoonnummer gewisseld en beloofd contact te houden. Ook dat als ze dat wilt, ik op visite kom met Josefien.

Nou emotioneel afscheid en met tranen in mijn ogen nam ik Josefien mee.

Ze liep al kwispelend mee en ging vrolijk bij mij de auto in.

Het was maar 15 minuten in de auto maar voelde een eeuw, Josefien stonk zo erg, ik moest met de ramen open zelfs happen naar lucht.

Eenmaal thuis zou je denken even lekker laten wennen, maar ik had geen keus ik moest haar eerst in bad doen. Door dat die mevrouw haar niet meer kon uitlaten en afhankelijk van anderen was, heeft Josefien in haar eigen uitwerpselen gelegen.

Na het in bad gaan schok me een hoedje haar huid was enorm aangedaan, en ze kon niet normaal op haar poten staan, achter helemaal ingezakt en teennagels echt zo giga dat ze gewoon op de nagels liep in plaats op haar pootjes.

Ik heb gelijk met SBHN contact opgenomen en met Josefien naar de dierenarts, daar werden haar nagels geknipt, twee rotte kiezen getrokken, haar huid geschrobd, de oren schoon gemaakt en ook de ogen. Eigenlijk te veel om op te noemen, ieder geval stonden ik en Josefien beiden best wel te bibberen bij de dierenarts. Maar ik heb een hele lieve dierenarts en die zei tegen mij San het komt goed.

Shampoo mee, pillen mee, zalf mee, oordruppels mee, oogdruppels mee, en wij weer naar huis. Geknuffeld en gedaan, ze keek me aan toen ik haar oortjes deed en huid, zo van mmmm niet stoppen heerlijk! En dat terwijl ik dacht ooh wat denk je wel niet van mij Josefien, ik haal je op en doe gelijk van alles met jou. Maar hoe ze me aankeek, ik kan het niet beschrijven maar ik wist daardoor: "jij hebt mijn hart en ik ga ervoor".

We waren er maar druk mee, toen kwam het volgende Josefien werd niet meer uitgelaten, dus ze stond gewoon zonder enige schaamte, voor mijn neus te plassen en te poepen, in de woonkamer zelf twee keer over mijn schoen.

Ze stonk door haar in rottende staat verkerende huid en dat ook nog, daarom kreeg ze bij ons, en wie zijn ons ik en partner en drie kids, de bijnaam stinkie binkie. Zelfs Jerlie keek naar haar van wat doe je nu hahaha, geurkaarsen aan en aan de slag, maar dankzij SBHN kwam ik op het idee om met worst haar te motiveren om het buiten te doen.

Aangezien Josefien gewend was mee te eten met wat het vrouwtje had zingt ze in de keuken om eten als je kookt en is ze supersnel als je wat laat vallen, terwijl de rest op zijn gemak gaat. Dus ik met worst naar buiten, net zolang gewacht tot het plasje kwam en juichen en haar de worst geven, hele dag gedaan van de ochtend tot de avond, en toen viel het kwartje. Nu blaft ze bij de deur als ze moet en dan gaan we en kijk ze gelijk van worstje? Ze is zo lief en een echte schooidoos, geweldig ze zingt om eten zou het zo op youtube kunnen zetten.

Ze is nu negen dagen pas bij ons maar vanaf dag één wist ik "dit gaan we samen doen". Ze heeft heel veel zorg nodig betreft haar huid, en er komt vast nog meer, tenslotte al elf, en niet in al te goede conditie door geen zorg en slechte voeding. Maar ze geeft ons ook zoveel, haar liefde, haar vertrouwen, en haar hart. Ze is ook een voorbeeld voor Jerlie van doe lekker relax, en ja, dat gaat ook magisch samen ze eten zelf samen uit een bak en delen het bot. Alleen wil Jerlie spelen, maar Josefien liever slapen of eten, en Jerlie geeft niet op blijft haar op subtiele manier vragen om te spelen, pootjes geven, bot naar haar schuiven en speeltjes echt super gewoon!

Door dat ik haar huid iedere dag behandel, kom je steeds beter bij de gewone huid, haar dode huid is eraf nu, en toen vond ik die grote bulten, vrees het ergste, maar ze heeft er geen last van en word nog onderzocht door de dierenarts. ze was bij mij nog onder de vorm van gastgezin, maar het idee dat ze weer ergens heen moest moet er niet aan denken. We hebben nu samen een heel ritueel van morgens tot in de nacht, en wij zijn van haar gaan houden ja ondanks dat ze pas kort hier is en ja ondanks al het werk, ze is onze stinkie binkie, ze is lief ze knuffelt graag, ze zingt. Ze heeft hele prachtige ogen die praten, ze is voor Jerlie, mijn angstige mechel een grote steun, ze is voor het hele gezin superrrrrrrrr lief, in een woord WOW!

Achteraf ben ik zo blij dat die ene niet door is gegaan en dat Josefien bij ons mag zijn en blijven, en zo dankbaar dat SBHN ons Josefien toevertrouwt heeft.
Pas negen dagen hier maar geloof dat ik nog wel zes pagina's vol kan schrijven.
dus word vervolgd,
Groetjes Sandra

* noot van de redactie: Inmiddels is bekend dat de bulten die bij Josefien zijn aangetroffen voor 90% zeker, tumoren betreft. Gelukkig heeft ze er (nog) geen pijn, hinder of last van. We hebben er dan ook voor gekozen daar geen acties op te ondernemen en Josefien van het leven te laten genieten wat ze nu krijgt voor zolang dat mag duren.

